

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. L.**, zastoupený Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2022, č. j. 42 A 20/2020 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 7. 2022, č. j. 42 A 20/2020 - 43, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2020, č. j. SBS 15610/2020/ČBÚ-21. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „*OBÚ*“) ze dne 26. 2. 2020, č. j. SBS 29000/2018/OBÚ-04/5 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Posledně zmíněným rozhodnutím OBÚ uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) – dále jen „*horní zákon*“, kterého se dopustil tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikl s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina, na pracovní plán prvního skrývkového řezu organizace Severočeské doly a. s., kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedl, že za počátek běhu jednoleté promlčecí doby je považován den následující po dni spáchání přestupku, v dané věci tedy den 1. 7. 2018. Konec promlčecí doby by tak dle krajského soudu připadl na den 30. 6. 2019.

OBÚ vyhotovil dne 27. 2. 2019 příkaz, č. j. SBS 29000/2018/OBÚ-04/1, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, a který byl žalobci doručen dne 11. 3. 2019. Jelikož žalobce proti příkazu podal odpor, bylo třeba běh promlčecí doby posuzovat podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „*přestupkový zákon*“), a nikoli podle § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Doručením (později zrušeného) příkazu totiž bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku, čímž došlo k přerušení běhu promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona, a počala běžet nová promlčecí doba. V průběhu této nové roční promlčecí doby vydal OBÚ prvostupňové rozhodnutí, které bylo vypraveno dne 27. 2. 2020. Vydáním tohoto rozhodnutí došlo k opětovnému přerušení běhu promlčecí doby, jejíž konec by připadl na 27. 2. 2021, přičemž rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce nabylo právní moci dne 11. 6. 2020 – tedy před uplynutím promlčecí doby.

[3] Žalobce dále namítal, že v projednávané věci byla porušena zásada *ne bis in idem*, neboť byl za stejný skutek uznán vinným jak prvostupňovým rozhodnutím ze spáchání přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, tak i příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 7. 11. 2018, č. j. MELT/69986/2018, ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím (dále jen „*zákon o právu shromažďovacím*“). Ze specifikace místa spáchání obou přestupků dle krajského soudu vyplývá, že byly spáchány totožným jednáním. Současně krajský soud dospěl k závěru, že zatímco přestupku podle horního zákona se žalobce dopustil tím, že neoprávněně vnikl do důlního díla, čímž ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných tímto zákonem, přestupku podle zákona o právu shromažďovacím se dopustil tím, že neuposlechl výzvu Policie ČR, a tím ohrozil zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Dle krajského soudu se v obou případech jednalo o odlišný následek protiprávního jednání. Jednalo se tedy o dva různé skutky *de iure*, přestože byly spáchány jedním jednáním žalobce. Zásada *ne bis in idem* tudíž nebyla porušena a žalobce mohl být za každý z uvedených skutků samostatně postižen.

[4] Námitku neprokázání přestupku, neboť nebyla prokázána totožnost žalobce, neshledal krajský soud důvodnou. OBÚ při prokazování totožnosti vycházel z oznámení o přestupku, ze seznamu dodatečně ustanovených osob a dále z pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov ze dne 7. 11. 2018, č. j. MELT/69986/2018. Již na základě výše zmíněného příkazu Městského úřadu Litvínov je dle krajského soudu nutné vycházet z předpokladu, že se žalobce dopustil jedním jednáním obou skutků, tedy že neoprávněně vnikl do důlního díla a současně nesplnil pokyn Policie České republiky. Oním pokynem Policie České republiky byl totiž právě pokyn, aby účastníci pochodu nevstupovali mimo vyznačenou trasu pochodu. Dalším podkladem pro rozhodnutí OBÚ byl seznam dodatečně ustanovených osob, v němž Policie České republiky provedla ztotožnění žalobce pomocí fotografií, z nichž jedna byla výřezem fotografie obsažené v oznámení o přestupku a druhou byla fotografie z databáze dostupné Policii České republiky. Konkrétně se jednalo o databázi kriminalistických fotografií, u nichž má Policie České republiky zjištěnu totožnost osob nacházejících se na fotografii; nemusí se tudíž jednat jen o fotografie z databáze evidence obyvatel. Skutečnost, že se jedná o žalobce, potvrdil dle krajského soudu i on sám, jelikož při ústním jednání u OBÚ navrhl provést jako důkaz výše zmíněný příkaz Městského úřadu Litvínov.

[5] Dle krajského soudu nebyla důvodná ani námitka, dle níž nebyl naplněn materiální znak přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu daného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jeho jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností nemůže být žalobcem uváděná dlouhodobá ochrana veřejného zájmu, neboť snaha upozornit na klimatickou krizi neopravňuje k porušování platných právních předpisů. Krajský soud upozornil, že se žalobce nedopustil přestupkového jednání pouhou účastí na protestu, nýbrž až v okamžiku, kdy se oddělil od trasy protestu a neoprávněně vnikl do důlního díla. Krajský soud podotkl, že právo na příznivé životní prostředí nezakládá občanům právo na porušování právních předpisů. K poukazu žalobce na svobodu projevu krajský soud uvedl, že v daném případě byl vstup do důlního díla omezen zákonem, a to z důvodu ochrany práv druhých (právo vykonávat legálně povolenou důlní činnost) a ochrany zdraví samotných nepovolaných osob. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení, že měl žalobce právo na odpor, neboť se v daném případě nestavěl na odpor žádné osobě či síle, která by se snažila odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Výslovně se v ní nevyjadřuje k otázce přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Co se týče zániku odpovědnosti stěžovatele za přestupek uplynutím promlčecí doby, odkazuje stěžovatel na argumentaci uplatněnou v žalobě, která dle něj nebyla krajským soudem věcně vypořádána. Zároveň namítá, že krajský soud „nepřijal“ jeho myšlenku, že vydáním příkazu se nepřerušuje běh promlčecí doby, pokud byl proti tomuto příkazu podán odpor, čímž byl příkaz *ex lege* zrušen a jeho účinky odpadly. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, který vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021 - 37, č. 4341/2022 Sb. NSS. Dle stěžovatele má účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení promlčecí doby, pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor. Stěžovatel dále poukázal na novelizaci ustanovení § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona, a to zákonem č. 417/2021 Sb., kterým byla do zákonného textu doplněna slova: „*je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením*“ (zvýraznění přidáno stěžovatelem – pozn. NSS). Citované ustanovení nelze užít retroaktivně, a jeho absenci v době spáchání přestupku nelze překlenout ani použitím analogie, která by rozšiřovala podmínky promlčení v neprospěch stěžovatele jako obviněného. Pro účely přerušení běhu promlčecí doby dle stěžovatele nelze příkazu, proti němuž byl podán odpor, přisuzovat povahu oznámení o zahájení řízení, ani povahu rozhodnutí o uznání viny. Stěžovatel má za to, že je třeba se odchýlit od dosavadní judikatury kasačního soudu, a navrhuje tak předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[8] Dále stěžovatel namítá, že není zřejmé, z jakých zdrojů byla získána fotografie, která je součástí seznamu dodatečně ustanovených osob, a kdo a kdy má být na fotografii zachycen. Postup srovnávání fotografie zadržené osoby a další fotografie, jejíž původ není ve spise uveden, nebyl nijak zdokumentován. Dle stěžovatele takto totožnost osoby zjišťovat nelze. Úvahy krajského soudu, že se jedná o fotografii z databáze kriminalistických

fotografií, považuje stěžovatel za spekulativní. Pro stěžovatele „je obtížné komentovat“ závěr krajského soudu, že podklad ve formě úředního záznamu, který správní orgán provede jako důkaz, nelze považovat za úřední záznam, protože byl použit jako podklad rozhodnutí. Úřední záznam nemůže být podkladem pro rozhodnutí, a pokud s ním takto správní orgán nakládá, neznamená to, že tak činí zákonným způsobem. Odůvodnění napadeného rozsudku v této části považuje stěžovatel za nesrozumitelné. Závěry krajského soudu týkající se dokazování úředním záznamem jsou dle stěžovatele v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel dodává, že trestní právo procesní zná nástroje ztotožnění osoby (rekognice) a jiné formy ztotožnění netoleruje. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s jeho argumentací, že vydání pravomocného příkazu v jiném řízení neznamená, že je správní orgán takovým jiným rozhodnutím vázán, pokud se jedná o otázku posouzení viny obviněného.

[9] Podle stěžovatele byla ve věci porušena zásada *ne bis in idem*. Závěr krajského soudu, dle něhož se jedná o dva různé skutky *de iure*, přestože byly spáchány jedním jednáním stěžovatele, je v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Pojem *chráněný zájem* je dle stěžovatele právním teorémem, který slouží pouze pro detailnější analýzu testování materiálního znaku deliktního jednání. Právně relevantní následek skutku je však souhrn okolností, kterými se skutek projevil ve vnějším světě a které jsou z hlediska jeho trestnosti klíčové. Nyní posuzovaný delikt je deliktem ohrožovacím. Pokud se ohrožení nezmění v důsledek, nemají ohrožovací delikty samy o sobě právně relevantní následek. V rovině promítnutí následku tohoto ohrožovacího deliktu do reálného světa je tento následek shodný s druhým přestupkem (do lomu vstoupili lidé, kteří tam neměli vstoupit, a policie kvůli tomu zasáhla). Dle stěžovatele je pluralita chráněných zájmů nepodstatná, klíčová je fakticita následku. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva platí, že za totéž jednání, které má stejnou povahu a vede k týmž následkům, není možné stejnou osobu trestat opakovaně, byť by totéž jednání sankcionovaly různé právní předpisy. Spadá-li určitý skutek do jurisdikce více správních orgánů, je nutné jej posoudit z hlediska všech případných referenčních rámců, které přicházejí v úvahu, a případně jej postoupit do jurisdikce nejpřísnější za účelem účinné ochrany určitého zájmu, přičemž skutek má být posuzován jako celek. Nelze klást k tíži obviněného a potrestat ho dvakrát, jestliže správní orgány projednají přestupek neuposlechnutí výzvy, a zabrání tak projednání mnohem závažnějšího přestupku.

[10] Nakonec považuje stěžovatel za nesprávnou i úvahu krajského soudu, že byl naplněn materiální znak přestupku. Zdůraznil, že skutek provedený veřejně s cílem poukázat na veřejně prospěšné cíle spočívající v ochraně životního prostředí a klimatu a informovat o nich, nepůsobící civilní škody a nikoho fakticky neohrožující, lze stěží považovat za běžně se vyskytující případ. Stěžovatel trvá na tom, že byl klimatický protest legitimní a ve veřejném zájmu. Skutkové okolnosti, o které žalovaný a krajský soud opírají závěry o společenské nebezpečnosti skutku, ve věci nebyly prokázány. Stěžovatel rovněž namítá, že se krajský soud nevyjádřil k jednotlivým argumentům, týkajícím se nedostatku materiálního znaku přestupku.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že podaná kasační stížnost neobsahuje žádné skutečnosti, které by měly vést k „revizi“ rozsudku krajského soudu nebo rozhodnutí orgánů státní báňské správy, a odkazuje proto na své rozhodnutí

pokračování

o odvolání, vyjádření k žalobě, napadený rozsudek a ostatní rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané v souvislosti se spácháním přestupků v kauze „KLIMAKEMP 2018“. Ke stěžovatelem tvrzenému marnému uplynutí promlčecí doby uvádí, že příkaz zrušený na základě podaného odporu nahrazuje oznámení o zahájení řízení, a běh promlčecí doby se tak přerušuje jeho doručením. Dle žalovaného OBÚ v řízení zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele. Prvostupňové rozhodnutí nevychází jen z úředního záznamu Policie České republiky, ale i z dalších podkladů, na jejichž základě byla prokázána totožnost stěžovatele. Identifikaci přitom Policie České republiky provedla běžně používanou metodou. Co se týče porušení zásady *ne bis in idem*, stěžovatel spáchal dva přestupky podle odlišných právních předpisů, a tudíž nemohlo dojít ke dvojímu postihu za tentýž přestupek. V projednávané věci byl rovněž naplněn materiální znak přestupku, neboť stěžovatel vnikl do prostoru důlního díla, kam byl vstup zakázán, a tím ohrozil veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, a současně zájem na ochraně života a zdraví osob. Žalovaný se tak s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[12] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti podle § 104a odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Nejvyšší správní soud se vymezením „podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele“ zabýval ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) nebo pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem (4) se může jednat tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Jak je uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Z kasační stížnosti nicméně vyplývá, že v ní stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti.

[14] Nejvyšší správní soud se však s těmito tvrzeními neztotožňuje. Rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, a krajský soud se v něm vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami. Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Krajský soud se však otázkou běhu promlčecí doby zabýval v odstavcích 17 až 26

napadeného rozsudku, z nichž jsou zřejmé úvahy, které jej vedly k jeho závěrům, a v nichž odpovídajícím způsobem reagoval na žalobní argumentaci. Tvrzeným neprokázáním spáchání přestupku se krajský soud zabýval v odstavcích 38 až 42 napadeného rozsudku, ve kterých se vypořádal s námitkami stěžovatele, a z nichž vyplývá, že krajský soud seznam dodatečně ustanovených osob nepovažoval za úřední záznam. Ani v této části tak odůvodnění napadeného rozsudku nelze považovat za nesrozumitelné či nedostatečné, jak tvrdí stěžovatel. Dále stěžovatel uvádí, že se krajský soud „*nijak nevyjádřil*“ k jeho argumentům týkajícím se naplnění materiálního znaku přestupku. Ani toto tvrzení neodpovídá obsahu napadeného rozsudku; krajský soud se s touto žalobní argumentací vypořádal v odstavcích 43 až 49 napadeného rozsudku. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že povinností krajského soudu nebylo reagovat na každou dílčí argumentaci stěžovatele a tu obsáhle vyvrátit, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19).

[15] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl. Skutkově obdobnými věcmi, v nichž stěžovatelé (jiní účastníci akce „KLIMAKEMP 2018“) vznesli v podstatě totožné námitky jako v nyní posuzované věci, se kasační soud již zabýval v jiných rozhodnutích, např. v rozsudcích ze dne 31. 10. 2022, č. j. 4 As 100/2022 - 32, a ze dne 22. 11. 2022, č. j. 6 As 175/2022 - 28, či v usneseních ze dne 1. 12. 2022, č. j. 5 As 27/2022 - 38, ze dne 7. 12. 2022, č. j. 4 As 82/2022 - 45, ze dne 22. 2. 2023, č. j. 2 As 182/2022 - 32, či ze dne 25. 5. 2023, č. j. 10 As 254/2022 - 36. Ústavní stížnosti podané proti uvedeným rozhodnutím zdejšího soudu Ústavní soud odmítl usneseními ze dne 25. 1. 2023, sp. zn. I. ÚS 10/23, ze dne 21. 2. 2023, sp. zn. IV. ÚS 209/23, ze dne 25. 7. 2023, sp. zn. III. ÚS 290/23, ze dne 21. 3. 2023, sp. zn. I. ÚS 394/23, a ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. IV. ÚS 1113/23 (všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>).

[16] Otázka přerušení běhu promlčecí doby v případě vydání příkazu, který byl následně na základě podaného odporu zrušen, byla judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena a objasněna (srov. např. rozsudky ze dne 17. 9. 2021, č. j. 5 As 75/2019 - 24, a ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 109/2020 - 44, či již výše zmíněný rozsudek č. j. 6 As 305/2021 - 37). V posledně zmíněném rozsudku č. j. 6 As 305/2021 - 37 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*[j]e-li řízení o přestupku zahájeno vydáním příkazu, proti kterému byl účinně podán odpor, přerušuje se promlčecí doba oznámením příkazu obviněnému [§ 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich].*“ S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledává důvod pro postoupení věci rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s.; k dané otázce existuje ustálená a bezrozporná judikatura kasačního soudu, kterou krajský soud plně následoval.

[17] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, dle kterého krajský soud v rozporu se zásadou retroaktivity na posuzovanou věc aplikoval § 32 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném od 1. 2. 2022. Krajský soud tak totiž nepostupoval a toto zákonné ustanovení správně aplikoval ve znění účinném do 31. 1. 2022, jež bylo taktéž vykládáno tak, že příkaz, proti kterému byl účinně podán odpor, má povahu oznámení o zahájení řízení, a promlčecí doba se tak přerušuje jeho

pokračování

doručením (viz judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v předchozím odstavci tohoto usnesení).

[18] K námitce neprokázání přestupku, resp. k využití úředního záznamu v přestupkovém řízení se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již také opakovaně vyjádřil. V již výše zmíněném rozsudku č. j. 6 As 175/2022 - 28 zdejší soud upozornil, že jeho judikatura kategoricky nevylučuje možnost použití úředních záznamů policie jakožto důkazů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016 - 30, „[l]istiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou.“ Z usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14, pak vyplývá, že další dokazování je třeba provádět v případech, „[k]dy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“ Ve věci jiného účastníka akce „KLIMAKEMP 2018“ Nejvyšší správní soud konstatoval, že podkladem pro rozhodnutí bylo nejen oznámení o přestupku, doprovázené příslušnými úředními záznamy o spáchání přestupku, podáním vysvětlení a zajištěním osoby, ale zejména seznam dodatečně ustanovených osob, podle kterého byla tehdejší stěžovatelka ztotožněna Policií České republiky. Obsahem spisu v tehdy posuzované věci byly také pravomocné příkazy Městského úřadu Litvínov, potvrzující přítomnost tehdejší stěžovatelky v dolu Bílina. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozornil, že za podklady pro vydání rozhodnutí mohou sloužit mimo jiné podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Dodal také, že tvrzení tehdejší stěžovatelky jsou nekonzistentní, neboť na jednu stranu tvrdila, že byla porušena zásada *ne bis in idem*, která totožnost pachatele předpokládá, a zároveň zpochybňovala, že se vytýkaného jednání dopustila skutečně ona (srov. výše zmíněné usnesení č. j. 5 As 27/2022 - 38 a výše zmíněný rozsudek č. j. 4 As 100/2022 - 32 a v něm citovanou judikaturu zdejšího soudu).

[19] Také otázkou porušení zásady *ne bis in idem* se Nejvyšší správní soud v obdobných případech již zabýval (srov. již výše citovaná usnesení č. j. 4 As 82/2022 - 45 a č. j. 2 As 182/2022 - 32). Ve výše zmíněném rozsudku č. j. 6 As 175/2022 - 28 Nejvyšší správní soud konstatoval, že formální znaky skutkové podstaty přestupku podle horního zákona tehdejší stěžovatelka naplnila tím, že vnikla do důlního díla, kam je vstup zakázán. Naproti tomu znaky skutkové podstaty přestupku podle zákona o právu shromažďovacím naplnila tím, že v prostoru lomu Bílina neuposlechla pokynu policisty sloužícího k zajištění účelu shromáždění. Nejvyšší správní soud pak v usnesení ze dne 29. 6. 2023, č. j. 8 As 95/2022 - 37 shrnul, že „[s]těžovatel spáchal přestupky ve vícečinném souběhu, lišilo se jak jednání, kterým byly přestupky spáchány, tak jejich následky. (...) Skutkové podstaty předmětných přestupků navíc chrání odlišné zájmy. Přestupky podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích chrání zájem na řádném průběhu shromáždění (a v širších důsledcích veřejný pořádek), přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona cílí na ochranu dobývání ložisek nerostů, zajištění bezpečnosti při této činnosti (a tím pádem na ochranu života a zdraví) a též na ochranu majetku subjektů, které provádějí hornickou činnost.“ V usnesení č. j. 2 As 182/2022 - 32 zdejší soud uzavřel, že podstata jednání naplňujícího skutkové podstaty obou přestupků (podle horního zákona a zákona o právu shromažďovacím) se liší, a v takovém případě je aplikace zásady *ne bis in idem* z povahy věci vyloučena – jde o více skutků, a není tudíž naplněn znak *idem*.

[20] S ohledem na výše uvedené lze pouze korigovat dílčí nepřesnost krajského soudu, podle kterého se v posuzované věci sice jedná o dva skutky *de iure*, ale jediný skutek *de facto*. Krajský soud pominul, že jednání stěžovatele jsou odlišná jak v právní, tak ve faktické rovině: jednání, jímž stěžovatel naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle horního zákona, se dopustil vstupem do prostoru důlního díla, zatímco jednání, jímž naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle zákona o právu shromažďovacím, se stěžovatel dopustil nerespektováním pokynu policisty. Tato dvě různá jednání jsou na sobě nezávislá, o čemž svědčí i to, že stěžovatel by za vniknutí do prostoru lomu byl potrestán vždy, ať už by nepovolenému vstupu předcházelo neuposlechnutí pokynu Policie České republiky, či nikoli. Nejedná se však o pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti, jelikož nemá dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[21] Taktéž otázce naplnění materiálního znaku přestupku se Nejvyšší správní soud věnoval v mnoha rozhodnutích (srov. např. rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008 - 46, ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013 - 26, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, a ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28). Ve skutkově obdobné věci řešené v již výše citovaném rozsudku č. j. 6 As 175/2022 - 28 dospěl k závěru, že „(...) výkon základních práv zaručených Listinou stěžovatelku sám o sobě neopravňuje k protiprávnímu jednání. Stěžovatelka nerozporuje, že vnikla do zakázaného prostoru důlního díla, za což ji žalovaný potrestal v souladu s § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona (není relevantní, zda přitom došlo či nedošlo k poruše chráněného zájmu, neboť jak uváděla i stěžovatelka v kasační stížnosti, uvedený přestupek je povahy ohrožovací). Toto rozhodnutí by mohlo být vyhodnoceno jako nezákonné pouze za předpokladu, že by s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřeně zasahovalo (porušovalo) do stěžovatelčiny svobody projevu a práva pokojně se shromažďovat. Z výše uvedených důvodů však Nejvyšší správní soud shledal, že o takový případ v projednávané věci nešlo.“ V citovaném rozsudku kasační soud dále podotkl, že vniknutí do důlního díla nebylo jedinou možností, jak mohla stěžovatelka svůj názor vyjádřit. Proti těžbě mohla protestovat i jinde a jinak. Ani zdánlivě legitimní cíl přitom sám o sobě neopravňuje k protiprávnímu jednání. V také již shora zmíněném rozsudku č. j. 4 As 100/2022 - 32 pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že společenskou nebezpečnost protiprávního jednání nemůže eliminovat ani politická pohnutka.

[22] Lze tedy uzavřít, že krajský soud se nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, a stěžovatel v kasační stížnosti ani nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel nepředestřel ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Jelikož kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji pro nepřijatelnost odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[23] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady

pokračování

nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalovaný požadoval přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 200 Kč, které odpovídají jím vynaloženým nákladům na poštovné. Ani ty však nelze považovat za náklady přesahující běžný rámec úřední činnosti žalovaného (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS, či již výše zmíněné usnesení č. j. 4 As 82/2022 - 45). Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. prosince 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu